

ΔΙΑΛΟΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑ :

Σ' ένα μικρο απόκεντρο ζαχαροπλαστείο, κάθονται στα τραπεζάκια που βρίσκονται στις δυο γωνίες του δυο ζευγαράκια. Μιλάνε ζωηρά μα με χαμηλή φωνή, γελάνε, ένας δέ πεπειραμένος παρατηρητής πιθανόν να καταλάβει πως ανταλλάσσουν βρκοις αιώνιας πίστεως. Σ' ένα άλλο τραπέζι, κοντά στον μπάγκο του καταστηματαρχη, κάθεται μία προπολεμικής εποχής δεσποινίς, που προσπαθεί με διάφορα τεχνητά μέσα να διατηρήσει την νεότητα που φεύγει. Στο απέναντι πάλι τραπέζακι ένας κύριος άψογου έξωτερικού με γυαλιστερή φαλάκρα, ψαλιδισμένο μουστάκι, μα με πολύ άραιες μαύρες τρίχες. Φαίνεται πως επιμελώς με το τοιμπιδάκι θγάζει όσες άσπρίζει ο χρόνος. Προσπαθεί με ζωηρές κινήσεις να δείξει πως είνε ακόμη νέος, ενώ αν άφηγε τον έαυτό του στη φυσικότητα, θα φαινόταν καθαρά πως τὸ πέρασμα του χρόνου τον έχει θαρύνει και του έδωσε κάποια νωθρότητα. Η γεροντοκόρη φαίνεται καθαρά πως κάποιον περιμένει, γιατί δεν μπορεί να κρύψει την άνυπομονησία της. Κυττάζει διαρκώς προς την είσοδο του καταστήματος και ρίχνει συχνά ματιές στο ρολόι του χεριού της. Κάποτε χάνει έντελως την ύπομνη της και άρχίζει να χτυπάει νευρικά με τὰ πόδια της τὸ πάτωμα του καταστήματος, χωρίς βέβαια να τῆς φταίη αυτό τίποτα. Σε λίγο κουνιέται όλόκληρη από την άδημονία της και ζητάει τὸν καταστηματαρχη, ρίχνοντας πάλι μία ματιά στο ρολόι της.

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΗ
Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Με συγχωρεείτε...

(Άρκετή ώρα στενόχωρης σιωπῆς)

Ο ΚΥΡΙΟΣ (σέ λίγο ένω θγάζει με κάποια τελευταία έλπίδα τὸ ρολόι του).— "Έξη και πέντε...

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (που έντελως τώρα άνυπομονη και νευρική, μη βρίσκοντας που να ξεσπάσει, ξεσπάει στον κύριο).— "Άδικα κυττάτε την ώρα... "Έννοια σας, δεν πρόκειται νάρθη.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ούτε περιμένω πειά, άπελπίστηκα τελείως... "Εσείς όμως ίσως έλπίζετε ακόμη...

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Σας είπα, έγω δεν περιμένω κανέναν...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (άναιδως).— Τότε γιατί όλο κυττάζετε τὸ ρολογάκι σας και ρωτάτε για την ώρα;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (σέ στενόχωρη θέσι).— Ρωτάω, ρωτάω... να... κάπου πρόκειται να πάω και περιμένω να περάσει η ώρα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ειρωνικά).— "Α, έτσι;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Βέβαια αυτό είνε. Τί άλλο νομίσατε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Και βέβαια θα πρόκειται να πάτε σε κάποιο ευχάριστο μέρος, για να μη βλέπετε την ώρα... η μάλλον όλο να βλέπετε την ώρα, άνυπομονώντας ποτε θάρθη η προσδιωρισμένη ώρα!

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Άρχισατε βλέπω και να με πειράζετε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Προσπαθώ να σας κάνω ευχάριστη την άναμονή.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Ποιά άναμονή; Σας είπα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τῆς ώρας... καλέ, τῆς ώρας... "Αν δεν είμαι άδιάκριτος, τί ώρα σας περιμένουν σ' αυτό τὸ ευχάριστο μέρος; Κάποια διασκέδασις ίσως;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (κυττάζοντας τὸ ρολόι της).— "Έχουμε καιρό...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τότε θα σας πρότεινα να καθήσουμε κοντήτερα, για να τα λέμε με πιό άνεσι. Μου έπιτρέπετε να σας προσφέρω ένα λικέρ;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (με άκκισμούς και νάζια).— Δεν θα έπρεπε να δεχθώ γιατί πειράζετε, πειράζετε μάλιστα άσχημα, μα άφου τὸ έφερε η περίστασις...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (σηκώνεται και πηγαίνει και κάθεται στο τραπεζάκι της).— Τί θα πιούμε;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— "Ένα τσέρου...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (φωνάζοντας τὸ γκαρσόνι).— Φέρε ένα τσέρου στη δεσποινίδα και έμένα ένα κονιάκ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Είνε ώραία αυτή που σας γέλασε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— "Ός τώρα ένόμιζα πως ήταν άρκετά ώραία, μα άπ' αυτή τη στιγμή άρχίζω ν' αλλάζω ιδέα... Βλέπω πως υπάρχουν και ώραιότερες.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Βλέπω πως τα λέτε ώραία...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Κρίμα όμως που σε λίγο θα χωριστούμε.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Και γιατί;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Μα δεν είπατε πως πρέπει να πάτε εκεί που σας περιμένουν;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Δε θαρέστε... Τὸ πιστέψατε; "Έτσι σας τὸ είπα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τότε;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Θα μου πῆτε πάλι για την άνυπομονησία μου, για την ώρα; Μην είσθε άδιάκριτος, άφου φαίνεστε τόσο καλός και ευγενής! "Ε, βέβαια, κάτι κι' έγω περιμένα... ("Έξαφνα τῆς έρχονται δάκρυα και θγάζει τὸ μαντήλι της και σκουπίζεται).

Μήπως σήμερα μόνο; Χρόνια τώρα περιμένω... Πολλές φορές έρχονται... μα τί τὸ όφελος; Πάλι ξαναφεύγουν... Δεν είνε να δίνη κανείς πίστι σε σας τούς άνδρες...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Σιωπή τὸ γκαρσόνι έρχεται. (Διακόπτουν την κουβέντα τους γιατί έρχεται τὸ γκαρσόνι και φέρνει τὸ ποτό).

(Συνέχεια στη σελίδα 52)

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Τί ώρα είνε, σας παρακαλώ;
ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ.— Πεντέμιση, κυρία μου!
ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Δεν είμαι κυρία!
ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ.— Με τὸ παρντόν... δεσποινίς ήθελα να πώ...
ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Πηγαίνετε καλά; γιατί έγω έχω μόνον πέντε και είκοσιπέντε...
ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ.— Μάλλον πηγαίνω πίσω πέντε λεπτά.
"Η σωστή ώρα είνε, μου φαίνεται, έξη παρά είκοσιπέντε.
ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Είσαστε βέβαιος;
ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ.— Βεβαιότατος!
"Η δεσποινίς τώρα δείχνει περισσότερο την άδημονία της, μα και ο άπέναντι της κύριος δεν φαίνεται λιγώτερο άνυπόμονος. Βγάζει και αυτός από καιρού εις καιρόν τὸ ρολόι του. Βρίσκονται ο ένας άπέναντι στον άλλον οι δυο μοιραίοι τῆς ζωῆς, η γεροντοκόρη και τὸ γεροντοπαλλήκαρο. Περιμένουν και τώρα, όπως άλλωστε περιμεναν σε όλη τους τῆ ζωή. "Ο άναμενόμενος και η άναμενόμενη δεν ήρθαν. Καθώς φαίνεται δεν θα έρθουν ούτε και τώρα. Σε μία στιγμή αυτός ξαναβγάζει τὸ ρολόι του και φωνάζει την ώρα δυνατά σε τόνο άπελπισίας:
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— "Έξη παρά δέκα!
Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— "Έγω έχω έξη παρά τέταρτο. Δεν πάτε καλά.
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Με την καμπάνα, δεσποινίς.
Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— "Άλλως τε τί σημασία έχει πέντε λεπτά μπρός, πέντε λεπτά πίσω;
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— "Έχετε δίκιο... τὸ άποτέλεσμα είνε τὸ ίδιο.
Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (άποτομα).— Ποιό άποτέλεσμα;
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Με συγχωρεείτε...
Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— "Ελεύθερα...
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— "Ηθελα να πώ... πως όπως και αν είνε... η ώρα είνε περασμένη...
Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (που κανει πως δεν καταλάβα).— "Όχι και τόσο. "Ακόμα δεν άναψαν τα φώτα.
Ο ΚΥΡΙΟΣ (ρωμαντικά).— Βέβαια είνε ακόμη νωρίς... μα ήθελα να πώ ότι πέρασε η ώρα του ραντεβου μου, γιατί, να σας πώ την άλήθεια, έγω κάποιον περιμένα...
Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (με χαμηλή φωνή μόλις ψιθυρίζει).— "Η μάλλον κάποιαν...
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Γιατί να τὸ κρύψω; Ναι, κάποιαν...
Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (που συλλογίζεται ότι κ' αυτό τῆ έπαθε τὸ ίδιο, γελάει νευρικά).— "Χά! χά! Και σας γέλασε!
Ο ΚΥΡΙΟΣ (κάπως πειραγμένος).— Μα και σείς πιστεύω πως πάθατε τὸ ίδιο.
Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (αύστηρά).— Σας παρακαλώ, κύριε.

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 17)

πιασε δουλειά σ' ένα έργοστάσιο κουτιών. Αύτην άκριβώς την εποχή κατάφερε να πιάση φιλίες με τούς κομπάρσους του θιάσου Κυβέλης κι' ένα θραδυ προσελήφθη απ' αυτούς να παίξη τόν ρόλο του... ένόρκου στην «Αγνωστο»! Φόρεσε λοιπόν τó καλύτερο κοστούμι του, θάφτηκε από τόν «μακιγιέρ» του θιάσου και καθηλώθηκε στις έδρες τών ένόρκων άμιλητος και με ύφος μεγάλου ήθοποιού. Όστόσο του είχαν άπαγορεύσει να πη έστω και μιά λέξι και να κάνη έστω κι' ένα νοημα. Κι' έν τούτοις αύτη ή σκηνή του δικαστηρίου χειροκροτήθηκε από τó κοινό τόσο πολύ πού ό κ. Κωνσταντίνου υπέθεσε ότι αυτό ώφείλετο στο καλό παίξιμό του...

Ό συμπαθής αυτός ήθοποιός μας πήγε κατόπιν στρατιώτης, πιάσθηκε αίχμάλωτος από τούς Γερμανούς, έμεινε στο στρατόπεδο του Ι καίριλις και τέλος γύρισε στην Άθήνα. Βγήκε στο θέατρο της Έταιρίας Έλλήνων Συγγραφέων, έπαιξε με τόν μεγάλο μας καλλιτέχνη, τόν κ. Βεάκη, έκανε μιά περιοδεία στην Κων)πολι και την Αίγυπτο, έπαιξε εκεί σε μιά έπιθεώρησι και γύρισε στην Άθήνα για να συνεχίση τó αγαπημένο έπάγγελμά του. Κι' αλήθεια, ό κ. Κωνσταντίνου έχει άδυναμία στο θέατρο πρόζας. Γι' αυτό κιόλας δέν είνε και τόσο ίκανοποιημένος πού κάνει τόν τενόρο άν κι' έχει υπερβολικά συμπαθητική φωνή. Μ' αυτό δέν τόν έμπόδισε να περάση απ' όλα τά είδη του θεάτρου, να παίξη με τούς καλύτερους ήθοποιούς μας και ν' άποκτήση κι' εκείνος ένα πλήθος συμπάθειες. Σήμερα παίζει στο θιάσο της κ. Όλυμπίας Ριτσιάρδη.

Καθώς βλέπετε λοιπόν, από τά παραδείγματα πού σας αναφέραμε, οί καλλιτέχνηι μας πάλαιψαν σκληρά για να βρουν τόν πραγματικό δρόμο τους. Για να πετύχετε κι' έσεις στη ζωή σας, αγαπητοί αναγνώσται, δέν έχετε παρά να τούς μιμηθήτε. Η ζωή, όπως σας έξηγήσαμε, είνε μιά πάλη. Και σ' αύτη την σκληρή πάλη νικάει πάντα ό πιο έζυπνος κι' ό πιο δυνατός. Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΔΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

ρος. Θάνατο προμηναει τó ούρλιασμα του σκυλιού έξω από ένα σπίτι. Έπίσης άν τó μάτι του πεθαμένου είνε μισόκλειστο, αυτό σημαίνει ότι θά πεθάνη κι' ένας στενός συγγενής του. Έκείνος πού φτερνίζεται μπρός σ' ένα λείψανο, θά πεθάνη πολύ σύντομα, έκτός άν κόψη ένα κομμάτι από τó ρούχο του και τó θάλη μέσα στο φέρετρο.

Έξ άλλου όποιος καθρεφτίζεται τη νύχτα «βλέπει τó Χάρο του». Και όποιος άνοίγει τη νύχτα σεντούκι, «άνοίγει τó λάκκο του».

Ό θάνατος τέλος είνε τó λιμάνι στο όποιο άράζουν όλοι οί άνθρωποι. Όστόσο δέν τόν πολυσκέφτονται οί θνητοί:

...μόλον έτουτό μηδέ εις ποτέ στον νού του θάνει
πώς εις τόν "Αδη θά διαθῆ, πώς πρέπει να πεθάνη!...

Η έλπίδα διώχνει απ' τη σκέψη του ανθρώπου τó μοιραίο τέλος του. Ζούμε στηριζόμενοι στις έλπίδες μας, όπως οί κουτσοί στα δεκανίκια τους.

Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Συνέχεια από τη σελίδα 32)

Ό Τάλμπεργκ χαμογέλασε.

— Αυτό τó κορίτσι τó ανακάλυφα πρώτος έγώ! του άπάντησε ξεσπώντας σ' ένα ήχηρό γέλιο.

Κι' από εκείνη την ήμερα άρχισε να φροντίζη για τó «λαχυσάρισμα» του νέου «άστέρου». Την έστειλε στα ίνστιτούτα καλλονής, την «έπιδιώρθωσε», της ώρισε δίαιτα τροφής, επέβλεψε τη ζωή της και μέσα σε έξη μήνες την έκανε άγνωστη. Έπειτα την ζήτησε σε γάμο. Η Νόρμα Σήρερ τότε έγειρε στην άγκαλιά του και για πρώτη φορά του άπεκαλυψε τó μυστικό της: τόν έλάτρευε από την ήμερα πού τόν είδε στο Μπροντγουαίη!...

Από τότε κ' οί δυό τους δέν γνώρισαν παρά μεγάλες έπιτυχίες. Ό Τάλμπεργκ έγινε διευθυντής της «Μέτρο» κ' ή Σήρερ ένας από τούς μεγαλύτερους «άστέρους» της όθόνης. Ήσαν τó πιο αγαπημένο και τó πιο ύποδειγματικό άνδρ-γυνο του Χόλλυγουντ. Κανείς ποτέ δέν είπε τόν "Ιρβινγκ Τάλμπεργκ «κύριο Σήρερ» και την Νόρμα Σήρερ άπλως «κυρία Τάλμπεργκ». Ήσαν δυό διαφορετικές προσωπικότητες. Πάντα, τούς άνήγγελλαν ως έξης: «Ό κ. "Ιρβινγκ Τάλμπεργκ και ή σύζυγός του, ή ήθοποιός Νόρμα Σήρερ!...» ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΡΔΙΑ !...

(Συνέχεια από την σελίδα 18)

Όλες ή παλές του άμφιβολίες ξαναζωντάνεψαν τότε... Έβλεπε τον κ. Ντορέτ και συλλογιζόταν ότι ό ώραιός εκείνος άντρας μπορούσε περίφημα να έμπνεύση έρωτα σε κάθε γυναίκα.

Μήπως λοιπόν ή Ζάν από ευγένεια και από οίκτο του είχε πη ψέματα όταν τόν βεβαίωσε πώς τόν αγαπούσε και πως δέν ένοιωθε τίποτε για τόν σύζυγό της;

Ό κ. Ντορέτ είχε πατήσει χωρίς να θέλη τó κουμπι και τó μυστικό χώρισμα άνοιξε!

Ό Τόνυ, γεμάτος άγωνία, έσκυψε να κυττάξη. Συγχρόνως έσφιγγε τις γροθίες του έτοιμος ν' άμυνθη. Τó μέτωπό του λίγο έλειψε να χτυπήση στο πρόσωπο του κ. Ντορέτ πού είχε σκύψει κι' αυτός και κύτταζε κατάπληκτος.

Μέσα στο μυστικό χώρισμα δέν ήταν ούτε του Τόνυ ή φωτογραφία, ούτε του κ. Ντορέτ. Υπήρχε άπλούστατα εκεί ή φωτογραφία ένός νέου με στολή σωφέρ, ό όποιος είχε γράψει άποκάτω την έξης άφιέρωσι:

«Στην πολυαγαπημένη μου Ζάν, για πάντα δικός της. ΠΙΕΡ».

Ό σύζυγος κι' ό έραστής κυττάχτηκαν χωρίς να πουν λέξι. «Όστε εκείνη, την όποία θεωρούσαν πιστή και άμεμπτη, τούς άπατούσε και τούς δυό μ' έναν άπλό σωφέρ;

"Ω! πόσο σκοτεινά είνε τά θάθη της γυναικείας καρδιάς!

Ό κ. Ντορέτ φαινόταν σαν να μη μπορούσε να μιλήση.

— Θα σας παρακαλέσω, κύριε, τραύλισε τέλος, να μείνη μεταξύ μας αυτό τó μυστικό... Δέν πρέπει να μάθη κανείς τίποτε...

— "Ω! μπορείτε να έχετε έμπιστοσύνη σε μένα! του άπάντησε ό Τόνυ και του έσφιξε τó χέρι με ειλικρινή συμπόνοια.

Π. ΡΕΜΠΟΥ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

σε... Μά ή τελευταία μου άπάντησις βύθισε τόν μπαμπά σε σκέψεις...

Τελείωσα, καλή μου Λούση... Η μάλλον, κοντεύω να τελειώσω...

"Ε, λοιπόν, Λούση μου, καλή μου Λούση... Ό μαθητικός μου έρωσ, ό Φραγκίσκος Α' δέν βασιλεύει πειά στην καρδιά μου. Τη θέσι του την έπήρε κάποιος άλλος... Άγαπάω τόν Πώλ... Άγαπιόμαστε και πρόκειται να παντρευτούμε τόν Νοέμβριο... Αυτό ήταν μιά συνέπεια της ευτυχισμένης εκείνης έσπερίδος...

Πρό δυό μηνών, από τότε πού γνωρίστηκαν και οί γονείς μας, βλέπομαστε συχνά, είτε στο σπίτι του Πώλ, είτε στο δικό μου. Φαίνεται πώς σίγουρα είμαι «γοητευτική». Έπειδή τó λέει όλος ό κόσμος, τó πίστεψα πειά κι' έγώ!... Με δυό λόγια, ό Πώλ με ζήτησε σε γάμο.

Αύτη είνε ή ιστορία μου... Έμαθες τώρα τί άπόγινα.

Η παλιά ή σου φίλη πού σε φιλάει τρυφερά είνε ή πιο ευτυχισμένη από τας ύπαλλήλους της Γαλλίας. ΚΛΑΡΑ

Υ.Γ.— Όταν θάρθης στο γάμο μου, πρόσεξε μη σου ξεφύγη και πής στον κύριο τμηματάρχη μου πώς έμαθα να χορεύω και να παίζω μπρίτζ. Δέν μπορώ να προδώσω τούς καλούς μου συναδέλφους. Θα σου έμπιστευθώ μάλιστα ότι για να τούς ανταμείψω για τόν... ύπηρεσιακό τους ζήλο θα παρακαλέσω τόν καλό μου πεθερό και Γενικό Διευθυντή μου να τούς κάνη πρότασι προαγωγής. Βλέπεις τί άνοιχτά χέρα πού είμαι... YVONNE OSTROGA

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 3)

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Στην υγειά σας!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Έβίβα!... Και να είσθε βέβαιη πώς αύτη τη φορά ήρθε χωρίς να τόν περιμένετε και δέν θα ξεναφύγη ποτέ πειά!

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Τό άκουσα και άλλες πολλές φορές!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Δοκιμάστε, τί θα χάσετε;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Α ναι, βέβαια, τί άλλο να κάνω;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Πού θα πάμε λοιπόν άπόψε;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Όπου θέλετε, δέν έχω πειά γνώμη, άφεθώ να με σύρετε όπου σας φωτίση ό Θεός...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τί θα λέγατε άν σας πρότεινα να πάμε στη Γλυφάδα, να φάμε στην άκροθαλασσιά;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Σας είπα, έσεις προστάζετε και έγώ υπακούω. Πληρώστε να φεύγουμε και μέσα στο ταξι τά λέμε καλύτερα... Π. ΧΟΡΝ